I har sat kikkerten for det blinde øje

Selv om jeg ikke sympatiserer med Erdogan på nogen måde, forstår jeg godt, hvorfor han er nødt til at gøre, som han gør ved den syriske grænse. Men vestens politikere og medier har valgt side.

Kronik

Mehmet Tanis
selvstændig, Aarhus

9. oktober indledte Tyrkiet "Operation Fredens Kilde" i det nordlige Syrien. Det har skabt voldsom debat – også herhjemme. Hvis ikke alle, så har de fleste politikere været ude og fordømme Tyrkiets offensiv; udenrigsminister Jeppe Kofod indkaldte ambassadøren til alvorlig samtale, og politiske partier har lavet lister over mulige sanktioner.

Det mest bemærkelsesværdige er forslaget om at smide Tyrkiet ud af forsvarssamarbejdet i Nato, og man har allerede besluttet sig for at stoppe våbensalget til Tyrkiet. Flere ngo'er og aktivister indsamler underskrifter, som også fordømmer Tyrkiet. Så er der borgere med tyrkisk og kurdisk oprindelse, der udtrykker deres sympati til hver deres part i konflikten, primært igennem de sociale medier.

I de fleste konflikter er sandheden altid det første offer. I lang de fleste konflikter er der altid mindst to sider af samme sag. Jeg vil forsøge at beskrive den side af konflikten, som er mindst beskrevet i danske medier. Jeg er hverken tyrkisk nationalist, aktivist eller Erdogan-støtte. Jeg kan faktisk ikke lide Erdogan på nogen måde.

Men det er bare så trist og ærgerligt at følge nyhedernes dækning og politikernes udtalelser om, hvad der foregår i Tyrkiet. Det kunne næppe være mere ensporet og partisk. Det er min klare opfattelse, at man i Danmark har vendt Tyrkiet ryggen og valgt at støtte en kurdisk milits, som i min optik er en terrororganisation.

Det afspejler sig tydeligt i mediernes dækning Her er et udpluk af overskrifter bare fra sidste uge: "Tyrkiet har også invaderet Danmark", "Tyrkiet har hyret brutale syriske krigere, der filmer deres fanger og ofre", "Derfor invaderer Erdogan kurderne", "Tyrkiets danske frontlinje", "Tyrkernes invasion", "Tyrkisk imam: Vi blev bedt om at spionere i Danmark" og "Det er på tide, at Vesten sætter Erdogan stolen for døren".

Overskrifter taler for sig selv, og ingen er i tvivl om, hvem der er de "onde" – og hvem der er de "gode" i konflikten. Og som om konflikten i Syrien ikke er en stor tragedie i sig selv, så forbinder man krigen til herboende tyrkere, der lige pludselig bliver part i sagen og faktisk gøres til en del af "ondskabens akse".

Mobningen af danskere med tyrkisk baggrund er ikke fair og skaber splid. Flere journalister har kontaktet mig, fordi de vil lave et interview om, hvordan konflikten splitter dansk-kurdere og dansktyrkere. Det er, som om at pressen lugter blod, og var jeg ikke vokset op i Danmark, ville jeg tro, at man forsøgte at opildne til konflikt mellem herboende tyrkere og kurdere.

Det er vigtigt for mig at fremhæve, at tyrkere ikke er i krig mod kurderne. Det tyrkiske og kurdiske folk har boet sammen i regionen i flere århundrede. I øjeblikket udgør det kurdiske folk en betydelig del af den tyrkiske befolkning.

Der lever mere end 25 millioner med kurdisk baggrund i Tyrkiet. De bidrager til det sociale, politiske og økonomiske liv i Tyrkiet. Der er millioner af kurdere i Tyrkiet som lever en helt almindelig, fredelig og ufarlig hverdag sammen med resten af samfundet. Jeg kan ikke forestille mig et Tyrkiet uden kurdere. Også herboende tyrkere har giftet sig med herboende kurdere.

Personligt har jeg nære familiemedlemmer i Danmark, der har ægtefælle med kurdisk baggrund. Jeg har kurdiske venner, som jeg har studeret og arbejdet med, vi har børn, der går i institution med kurdiske børn, som vi laver legeaftaler med privat.

Men er alt så bare lyserødt, og er det bare medierne, der maler fanden på væggen?

Findes der slet ikke nogen splittelse mellem dansk-kurdere og dansktyrkere? Jeg fristes til at sige jo. Men det er selvfølgelig ikke helt rigtigt. Her skelner jeg mellem kurdere, der støtter PKK og dem, som er imod – og jeg tager på det kraftigste afstand fra kurdere, som direkte støtter, sympatiserer og propaganderer for PKK, som er på listen over terrororganisationer i Danmark. Ligesom jeg skelner mellem muslimer, der støtter ISIS.

PKK er en terrororganisation på lige fod med ISIS. USA's præsident Trump har taget skridtet videre og for nylig sagt, at PKK i Syrien er langt værre end terrorgruppen ISIS.

Når dette er så klokkeklart, er det mig ubegribeligt, hvorfor de så får en så stor opbakning. Vesten har støttet PKK i Syrien med våben og penge, fordi de ville nedkæmpe IS for dem. For mig er en terrorist en terrorist – uagtet religion, sprog, nationalitet eller etniske baggrund. En terrororganisation er ikke bedre end en anden terrororganisation, bare fordi de har været nyttige eller brugbar i din egen mission eller dagsorden.

Hvis vi begynder at lægge sympatien hos en terrororganisation og dens medlemmer, er det at vise disrespekt over for ofrene.

> Det er bare så trist og ærgerligt at følge nyhedernes dækning og politikernes udtalelser om, hvad der foregår i Tyrkiet. Det kunne næppe være mere ensporet og partisk.

Og ja, det er, hvad Vesten har gjort, nemlig vendt Tyrkiet ryggen og allieret sig med Tyrkiets fjende nummer et.

Man må ikke glemme, at Tyrkiet er et af de største ofre for terrorisme i regionen. Tusinder af uskyldige civile er blevet dræbt af ISIS og PKK i Tyrkiet. De blodige selvmordsbombninger i storbyerne Istanbul og Ankara få år tilbage er stadig levende i vores erindringer. PKK har igennem de sidste 40 år dræbt mere end 40.000 tyrkiske borgere ved brutale bombninger, bortførelser og angreb. Disse fakta er offentlig kendt, men man har valgt at sætte kikkerten for det blinde øje.

Tyrkiets militæroperation i det nordlige Syrien er en defensiv kamp mod terrorisme. Man skal huske på, at Tyrkiet er det eneste land, der aktivt og direkte kæmper imod ISIS i Syrien med sine tropper. De officielle tal siger, at Tyrkiet har "neutraliseret" 3.000 ISIS-terrorister og befriet over 2.000 km² landjord i Syrien. Desuden har de arresteret tusinder af ISIS-mistænkte og har forhindret dem i terroraktiviteter.

Når det er sagt, er PKK for Tyrkiet ikke en mindre trussel end ISIS. PYD/YPG/SDF er PKK's syriske filial. Derfor udgør de en stor trussel for Tyrkiets sikkerhed. De har gentagne gange åbnet ild imod den tyrkiske grænse fra Syrien, endda forsøgt at smugle våben til PKK i Tyrkiet, og Tyrkiet har med mellemrum lavet militæroperationer i nabolande som Irak og Syrien uden at anfægte landets suveænitet.

Militæroperationerne har været legitime og har haft hjemmel i folkeretten. Artikel 51 i FN's charter og resolutioner fra FN's sikkerhedsråd om bekæmpelse af terrorisme giver nemlig et land ret til selvforsvar. Denne artikel er jævnligt blevet brugt og håndhævet af USA og andre europæiske lande.

Tyrkiet understreger yderligere, at det respekterer Syriens territoriale integritet. Faktisk har PKK/YPG ændret på den demografiske struktur i området i strid med folkeretten.

Danmark har selv deltaget i fjerne krige i Afghanistan og Irak for at beskytte landets grænser. Vi gik i panik, så snart der kom 10-15.000 flygtninge fra Syrien til Danmark. Så kom Tyrkiet til undsætning og indgik en migrantaftale med EU.

Som en konsekvens af aftalen huser Tyrkiet i dag over fire millioner syriske flygtninge. Jeg ved ikke, om man i Danmark overhovedet forestiller sig, hvor meget det tærer på landets økonomi, politiske og sociale struktur?

Tyrkiet har længe fremført deres ønske om at få etableret en sikkerhedszone langs grænsen. Det har de gjort i Nato-sammenhænge, i EU, over for USA og i FN. Her har de løbet panden mod en mur, og følgelig bestemmer de sig selv for at løse opgaven. Hensigten er at danne en sikkerhedszone for de fordrevne og gendanne den oprindelige demografiske struktur i området ved at åbne op for en frivillig tilbagevenden af lokale syriske flygtninge, der tidligere blev fordrevet af ISIS og YPG.

EU's og Danmarks reelle bekymring for, at operationen kan få store humanitære konsekvenser, er forståeligt, men netop derfor giver det ikke mening, at man vender Tyrkiet ryggen, og i stedet bakker op om en terrororganisation. Konsekvensen er allerede blevet, at Tyrkiet presses til at alliere sig med Rusland og komme længere væk fra Europa.